

ЗМІСТ

Богдай тебе	3
Чуприна	5
Добре торгувалось	6
До України	8
Гей-гей, воли! Чого ж ви стали?	10
Гуменний	12
Хмільницька пісня	14
Козак і король	15
Лев і пролев (Лев і циган)	18
Лінивий	27
Мініх	28
Могила	44
Моя смерть	47
Над колискою	50
Наука	53
Окуляри	58
Олег — князь Київський	60
Пан і Іван у дорозі	69
Переслів'я	75
Пісня	77
Почому дурні	79
Понизив	80
Розумний панич	82
Сербська пісня	83
Слабий зуб	85
Старий вовк	87
Студент	90

Свиня свинею.....	92
Торбин брат.....	93
Ти не моя	96
Віщий Олег.....	97
Ворона і лис (Хитра сорока)	106
Вовк, собака і кіт (Старий пес)	108
Вовки.....	113
Запорожці у короля	114
Засідатель.....	116
Життя та творчість	117

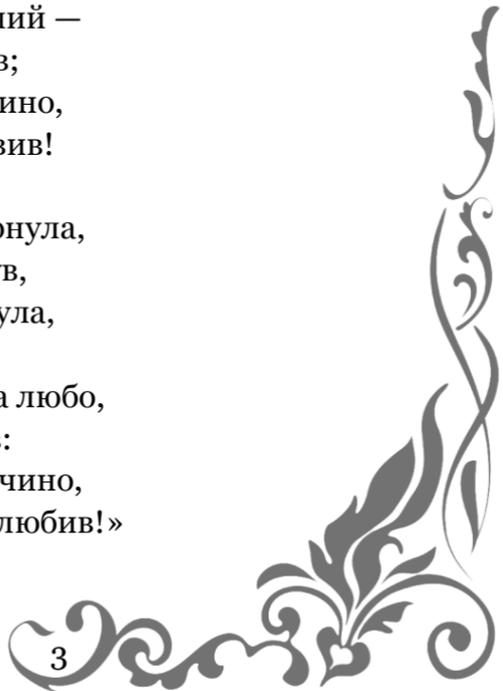

Богдай тебе

Колись я із тяжкої туги
На лаві дубовій лежав,
Останній карбованець срібний
В пустії калитці держав.
Аж тут навинулась дівчина,
І я свою тугу забув;
Дівчино, моя ти дівчино,
Богдай тебе бог не забув!

І сів я на лаві дубовій,
І сіла дівчина моя,
Дівчина мене обійняла,
Обняв же дівчину і я.
Їден поцілунок гарячий —
І я, як від чарів, ожив;
Дівчино, моя ти дівчино,
Богдай тебе бог оживив!

Дівчина мене пригорнула,
Дівчину і я пригорнув,
Дівчина на лаві заснула,
І я коло неї заснув.
І снилось так мило та любо,
І я через сон говорив:
«Дівчино, моя ти дівчино,
Богдай тебе господь любив!»

Раненько дівчини не стало,
І знов я на лаві лежав
І міцно слабими руками
Пустую калитку держав.
Узяла, псявіра, узяла.
І я собі тихо сказав:
«Дівчино, моя ти дівчино,
Богдай тебе дідько узяв!»

Чуприна

Питалися козака:
«Що то за причина,
Що в вас гола голова
А зверху чуприна?»

«А причина то така:
Як на війні згину —
Мене ангел понесе
В небо за чуприну».

Питаються мужика:
«Що то за причина,
Що в вас гола голова
А зверху чуприна?»

«А причина то така:
Нас біда обсіла —
Голимося до кривлі,
Щоб кузка не їла!

Добре торгувалось

Чи в Києві, чи в Полтаві,
Чи в самій столиці
Ходив чумақ з мазницею
Помежи крамниці.

І в крамницях, куди глянеш, —
Сріблом-злотом сяє, —
А йому то і байдуже:
Він дьогтю питає!

Реготять купці дурнії,
А він тільки спілюне
Та й до другої крамниці,
Багатшої, суне.

В найбагатшій крамниці
Два купці сиділо,
І туди чумақ заходить
З мазницею сміло:

«Добрідень вам, добрі люди!»
Та й зачав питати,
Чи нема у них принаймні
Дьогтю де продати.

«Нету, нету! — купці кажуть
Та й, шельми, сміються: —
Здесь не дьоготь — тільки дурні
Адні продаються!»

А чумак їм: «То нівроку ж,
Добре торгувалось,
Що йно два вас таких гарних
На продаж осталось».

До України

Ой з-за гори, із-зі кручі
Та скриплять вози йдучи,
Попереду козаченько
Так вигукує, йдучи:
«Україно, Україно,
Моя рідна мати!
Чи ще довго над тобою
Будуть панувати?
Чи ще довго кривавицю
Будуть з тебе пити,
Тай діточок твоїх бідних
В кайдани водити?
Твоя слава – у могилі,
А воля – в Сибірі;
От що тобі, матусенько,
Москалі зробили!
Гукни ж, гукни, Україно,
Нещасная вдово!
Може діти на твій голос
Обізвуться знову!
Може знову розв'яжуться
Зв'язанії руки,
Може знову бряжчатимуть
Козацькі шаблюки!

Може військо запорозьке,
Як море, заграє,
А дівчина, як і вперше,
Пісню заспіває!
Тоді вже нас не забудуть
І московські внуки,
Кров за кров катам нашим
І муки за муки.
Гукни ж, серце, Україно,
Та тільки скоріше,
Бо щодалі ссуть кров нашу,
Все більше і більше!»

Гей-гей, воли! Чого ж ви стали?

Гей-гей, воли! Чого ж ви стали?
Чи дуже поле заросло,
Чи лемеша іржа поїла,
Чи затупилось чересло?
Бадилля зсохло, вже й валиться,
Леміш я добре насталив,
А чересло моє новеє...
Чого ж ви стали? Гей, воли!

Гей-гей, воли! Чи зсохло поле?
Чи плуг у землю не іде?
Чи дерев'яная полиця
Тяжкої скиби не зведе?
Земля пухкая, плуг не стогне
І скибу добре відвалив,
І борозна уже чорніє...
Чого ж ви стали? Гей, воли!

Гей-гей, воли! Зоремо поле,
Насієм ярого зерна,
Пройде разок тонкеє рало,
І пробіжиться борона.
А там, дивись, зібралась хмарка,
Дрібненький дощичок полив —
І нива шовком зеленіє...
Чого ж ви стали? Гей, воли!

Гей-гей, воли! Зерно поспіє,
І заколосяться поля,
І верне нам за піт кривавий
Із лишкою свята земля.
Тоді збирай колосся повне
Та тільки господа хвали...
Чого ж ви стали, мої діти?
Пора настала! Гей, воли!

Гуменний

Їздив дідич за границю,
Назад повертає, –
Та й до свого гуменного
Листи посилає,

Щоб гуменний на границю
Прибув і дав знати,
Що діється в нього дома,
Да і коло хати.

Прибуває і гуменний:
«А що там, Іване?»
А гуменний йому каже:
«Та все гаразд, пане.

Тільки ніжик, що пан дали
Таляра за нього,
Поламався, сказати правду,
Ні з того ні з сього».

«Ну, зламався, так зламався,
Що то й споминати.
Певне, хлопці мали гратись
Та й його зламати?»

«Таки правда, ясний пане!
Хлопці ізламали,
Лиш не грались, а сивого
Коня білували».

«А з чого ж то сивий згинув?» –

«Пані хорували,
За лікарством як погнали,
Та й і підірвали».

«То і пані хорувала?
Ах, боже мій, боже!
Що ж? Здорова моя пані?
Говори, небоже».

«Помоліться, пане богу!
День лиш хорували,
А на другий від пожару
Богу й душу дали!»

«Од пожару?.. Що такеє?..» –
«Просте, пане, діло:
Як зайнявся тік у пана,
То все погоріло!»

«Пані вмерла, все згоріло...
Будь здоров, Іване!..» –
«А ще ж панна ваша вдома,
Поверніться, пане!»

«Що ж там, голубе Іване!
Як там бідна дочка?» –
«А нічого, уповила
Хлопця, як линочка!»

Спом'янув тут бідний дідич
Чорта і чортицю,
Плюнув з лиха, сів на бричку:
«Рушай за границю!»